

ENTREVISTA

▶ **ANTÓNIO MARUJO**

Diàlegs amb Fons

L'António Marujo ha entrevistat, durant més de dues dècades, *personas úniques*. Des del diari portuguès *Público*, del qual ha estat redactor especialitzat en religió, ha conegut persones que l'han ajudat a canviar la manera de mirar la realitat, el misteri de Déu o l'Església. Aquestes converses les ha recollit i ampliat en el llibre *Diálogos con Dios de fondo* (Fragmenta).

Què l'ha sorprès més dels testimonis?

La veritat en la seva recerca, tot i que sovint no es correspongui completament amb la d'una institució. M'ha sorprès la profunditat d'aquesta recerca humana, que ens parla d'una dimensió que va més enllà del viure únicament per al treball i la dimensió material.

Parla d'absència de reflexió sobre l'experiència cristiana i la pròpia qüestió de Déu. Per què?

Espanya, com Portugal, és exemple d'això: hi ha molt prejudici mediàtic contra la dimensió religiosa i contra l'Església. Aquest prejudici es reflecteix en la incapacitat de les nostres societats per dialogar de manera més equilibrada sobre les qüestions essencials que ens caracteritzen: com ser més feliços i fer més feliços els altres, com fer un món més just...

Per què el papa Francesc fa un gran bé a l'Església?

Francesc ajuda a situar l'essencial de la fe cristiana: l'atenció i la cura dels altres; la humilitat i el servei; donar més importància a l'acollida que a la norma i la doctrina; i fer-ho amb una profunda actitud espiritual, de qui busca els fonaments. A més, recupera diverses intuïcions del Vaticà II, oblidades en els darrers anys: la col·legialitat, l'atenció al diàleg amb la societat i el món o el lloc central del poble de Déu en el conjunt de l'Església.

LA INFÀNCIA DE JESÚS

L'àngel se'n va, però la missió continua

Maria es converteix en mare mitjançant el seu sí en l'Anunciació. A través de la seva obediència, la Paraula va entrar en ella i en ella esdevingué fecunda. En aquest context, els Pares van desenvolupar la idea del naixement de Déu en nosaltres a través de la fe i el baptisme, mitjançant els quals el *Logos* ve a nosaltres sempre de nou, fent-nos fills de Déu.

Penso que és important escoltar també la dartera frase de la narració llucana de l'Anunciació: «l'àngel s'allunyà d'ella» (Lc 1,38). La gran hora del trobament amb el missatger de Déu, en la qual tota la vida canvia, passa, i Maria queda sola amb la missió, que en veritat supera qualsevol capacitat humana. No hi ha àngels entorn seu. Ella ha de continuar el camí, que passarà a través de moltes foscor —començant pel desconcert de Josep davant del seu embaràs— fins a la nit de la Creu.

Quantes vegades, en aquestes situacions, Maria es devia traslladar interiorment a l'hora en què l'àngel de Déu li havia parlat, i devia tornar a escoltar i meditar la salutació: «Alegra't, plena de gràcia!», i la paraula de consol: «No tinguis por!», perquè cal vetllar i estar sempre a punt. L'àngel se'n va, la missió continua i, juntament amb aquesta, madura la proximitat interior a Déu, l'íntim veure i tocar la seva proximitat.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Sobre la ternura

El comentarista que presencià el hecho vio que las manos, los ojos y los labios del papa Francisco acariciaban, besaban, transmitían consuelo, afecto y ternura nacida de lo más hondo de su corazón, y apostilló:

—«¡Estas manos que acarician la fealdad! ¡Y sus labios besan y consuelan al deforme!»

Y uno piensa en Francisco de Asís cuando besaba al leproso, a los leproso...

La religiosa Hna. Francisca, que atiende y acompaña a personas enfermas de Alzheimer, afirma:

—«Si dichos enfermos reciben un buen trato, afecto, cariño, ternura... están calmados y pacíficos. Si por el contrario no reciben un buen trato, ni calor humano, ni cariño, ni ternura... se ponen nerviosos.»

Camilo de Lelis, un gran santo, solía gritar a quienes cuidaban a los enfermos, a quienes les hacían las camas o les daban de comer: «¡Quiero ver más corazón! ¡Más afecto materno! ¡Más alma en las manos!»

La revista *Iglesia de Jaén*, en la contraportada y a toda página, ha publicado aquella frase tremenda de Bernanos:

—«Si los cristianos de hoy no sois capaces de dar alegría y esperanza —amor y ternura— retiraos: no tenéis nada que ofrecer.»

San Agustín afirmaba: «Camina a través del hombre y... llegarás a Dios.»

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí o la litúrgia total

En tercer lloc, la nau de la Sagrada Família és l'àmbit on el poble de Déu s'atansa a rebre la santa eucaristia en el marc de la gran celebració litúrgica. Gaudí dissenya la Sagrada Família per tal que sigui l'estatge de la glòria divina, cantada per les veus i els cors de tot el poble de Déu.

Tota la basílica s'ha convertit en un càntic de lloança i de benedicció, de súplica i d'acció de gràcies. El poble present a la nau, als triforis, a les balconades laterals, ha de fer ressonar els seus cants, i s'han d'escoltar les músiques dels cantaires dels quatre cors —un per cada costat de la basílica— i dels quatre orgues que caldrà plantar-hi.

Gaudí practica el concepte de litúrgia total, aquella que implica una gran munió de poble i un abrandat entusiasme espiritual. La Sagrada Família vol ser una església on la bellesa i la grandiositat de les pedres es vegin correspostes per l'harmonia i la profunditat de la pregària coral del poble de Déu.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

2. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 (o bé: 4, 2-6) / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. iv); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.
3. □ **Dimarts** [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. vii aC); santa Magina, mr.
4. ■ **Dimecres** [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Joan Damascè (s. vii-viii), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.
5. ■ **Dijous** [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Dalmau o Dalmat (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. vi), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.
6. ■ **Divendres** [Is 29,17-24 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Nicolau (s. iv), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. x); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.
7. □ **Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9, 35-10,1.6-8]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.
8. □ **† Diumenge vinent**, la Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. ii aC).